

Det ærede Medlem Hr. P. Munch argumenterer imidlertid videre med, at de Formuer, som ligger under en eller anden Størrelse, i ringe Grad vil føle Trykket af den nye Skat, dem vil den slet ikke virke paa. Aa, dog maaske, ingen kan vide det; en Mand med mindre Indtægter regner ogsaa med mindre Beløb, og jeg har nu den Overbevisning, at er der noget, der virker skadeligt for Opsparingslysten, er det afgjort de direkte Skatter. Men det, der for saa vidt er afgørende, er, at det ærede Medlem Hr. P. Munch gennem sine Udtalelser tilkendegiver, at jeg havde Ret i min Opfattelse, at den Betragtning, der ligger til Grund for, at visse Skatteborgere skal svare højere Skat end nu derigennem, at Fradragsreglerne ændres, er dette, at i visse Kommuner plyndrer man de paagældende i en saadan Grad, at der overhovedet ikke er nogen Indkomst mere tilbage at beskatte. Og saa siger altsaa det ærede Medlem, at det finder man er urimeligt, følgelig forhøjer man rent faktisk Beskatningen for de paagældende. Ja, det er i Sandhed en mærkelig Moral. Om den er demokratisk, ved jeg ikke, men at den er slet, er utvivlsomt.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch — og jeg kommer her for saa vidt ind paa Spørgsmaal, som den højtærede Finansminister ogsaa har været inde paa — siger saadant noget som, at hvis vi havde en mindre høj Grad af indirekte Beskatning, end vi har, kunde det ærede Medlem maaske erkende, at saa maatte vi have en noget stærkere Beskatning af visse Indtægtsgrupper end den, vi har nu. Men da vi nu altsaa har den forholdsvis betydelige indirekte Beskatning, kan det ærede Medlem Hr. P. Munch — og deri er han formentlig enig med den højtærede Finansminister — ikke gaa ind paa Betragtninger af denne Art. Overfor dette Spørgsmaal: indirekte og direkte Skatter, vil jeg gerne have Lov til at sige, at saa vidt mig bekendt betyder den indirekte Beskatning, for saa vidt angaar Livsfornødenheder, saare lidt. Hvis jeg ikke tager fejl, fik det saakaldte Gulduldvalg i sin Tid udregnet, at det Beløb, der er Tale om, at den paagældende betaler i indirekte Skat af disse Livsfornødenheder, er lempeligt i Forhold til vedkommendes hele Indtægt saare lidet. Det forekommer mig, at det er ønskeligt at fastslaa dette nu.

Da nu imidlertid de indirekte Skatter faktisk giver mange Millioner, bliver det næste Spørgsmaal da: Hvor kommer disse Millioner fra? Og dér maa jeg have Lov

til at hævde, at de kommer i overvejende Grad fra Beskatningen af visse Luksusvarer, som jo kan være af ret forskellig Art. Vi faar mange Millioner ind gennem Beskatningen af Spiritus, Drikkespiritus altsaa. Vil nogen nu mene, at en Foranstaltning af denne Art skulde være uforstandig? Jeg ved, at den en Gang har været udemokratisk. Men da jeg ved, at Demokrati ingenlunde altid behøver at betyde noget godt, siger det for mig intet i Retning af, om det var godt, eller ikke. Og mon nu noget Menneske i dette Land virkelig vil hævde, at den høje Spiritusbeskatning skulde betyde en uforstandig Handling? Tværtimod. Og jeg kunde gaa til en hel Række af Luksusting. Øl drikkes meget vel trods den høje Skat. Vil nogen mene, at virkelige Livsinteresser herved lider nogen synderlig Skade? Vil nogen mene, at der derved, at Tobak er blevet dyr gennem Beskatning, paa nogen Maade sker Livsinteresser nogen synderlig Skade? Og for at tage de nyere — Spiritus er næsten en Aflægger af radikal Politik —, saasom Sukkervarer og Chokolade, vil nogen mon efter det, som Skatten giver af dette, synes, at den har begrænset Forbruget i dette Land ned under, hvad man næsten kunde kalde uheldigt? Jeg kan ikke se, at der ligger nogen forstandig Begrundelse til Grund for en saadan Tanke.

Nej, vel kan indirekte Skatter være trykkende for Husholdningen, men dem, vi i stærkest Grad har i dette Land, er det saa sandelig ikke. Og naar da det ærede Medlem Hr. P. Munch og med ham for saa vidt den højtærede Finansminister argumenterer for, at vi i dette Land skal have de indirekte Skatter nedsat fremfor de direkte, er det ud fra en fuldkommen falsk Begrundelse, idet, saa vidt jeg har forstaaet, saavel det ærede Medlem Hr. P. Munchs Parti som Socialdemokratiet for saa vidt er enige om, at det, man i dette Øjeblik ingenlunde bør tilstræbe, er Luksusforbrug. Det er jo ogsaa denne Beskatning, som har udviklet sig lige siden Krigens Begyndelse gennem den radikale Periode og den saakaldte Neergaardske Periode, Luksusbeskatning af indirekte Art. Og det tror jeg er saare forstandigt. Jeg tror, at det er det i særlig Forstand overfor en vis Samfundsudvikling, som samtidig har fundet Sted, og som i særlig Grad virker ind paa den faguddannede Klasse, idet alle vil vide, at den unge Svend, hvis der ellers er Arbejde, kan tjene lige saa meget som den noget ældre.

Dette har i mange Henseender en